

ката ѝ усмивка имале неизказанна прелѣсть. Госпожата прекъснала мълчанието първа. — «Вие, види са, не сте отъ тука?» казада тя. — «Тѣй е: азъ дойдохъ вчера изъ провинциите.» — «Вие дойдохте съ роднините си?» — «Никакъ не: азъ дойдохъ сама.» — «Но вие сте още така млади!» — «Азъ нѣмамъ ни майка, ни баща.» — «Разбира са, че вие сте дошли по нѣкоя работа?» — «Азъ дойдохъ да дамъ на царицата молба.» — «Вие сте сираче? Види са, че вие сте дошли да искате правосъдие противъ несправедливостите и обидите?» — «Никакъ не. Азъ дойдохъ да искамъ милость, а не правосъдие.» — «Позволете ми да ви попитамъ, кои сте вие?» — «Азъ съмъ дъщеря на капетанъ Миронова.» — «Капетанъ Мионовъ! На онзи исти Мионовъ, който бѣше командантъ въ една отъ Оренбургските крѣпости?» — «Така е.»

Видѣло са, че тоя отговоръ е подѣйствувалъ печално на госпожата. — «Простете ма, казада тя съ още по-кротакъ гласъ, — ако азъ са намѣса въ вашите дѣла. Азъ бивамъ при дворѣтъ. Простете ма, — въ какво са заключава вашата молба, и, може би, азъ ща намѣра случай да ви помогна.» Мария Ивановна станала и поблагодарила съ почитание. Сичко въ непознатата госпожа привлѣкало неводно смърцето на човѣкътъ и внушало му довѣрие. Мария Ивановна извадила изъ джебѣтъ си една сгъната хартия и подада я на своята непозната покровителница, която захванала да я чете за себѣ си. Изпърво тя чела съ внимание и съ благосклонность; но изведнашъ лицето ѝ са промѣнило и Мария Ивановна, която слѣдила съ очите си нейни движения, са уплашила отъ нѣйното строго лице, което преди една минута било толкова приятно и спокойно. — «Вие молите за Гринева?» казада тя съ хладенъ погледъ. — «Царицата не може да го прости. Той